

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Orationis Contra Androtonem enarratio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

καὶ ἴνα φαίνεται ἀνδροτίων ἐναντὶα λέγων αὐτὸς ἑαυτῷ
 ἐνταῦθα μὲν ὅτι ἐπιθεσθεσεν ὁ ὄψιστος ἐτέροισι ἢ πάλ-
 λι, ὅτι οὐκ ἦν πρὸς αὐτὸς γὰρ ἐξελείθησε ἢ ἀπὸ τῆς οἰκεί-
 ων ῥημάτων ἠπικίας, εἴπερ ἠέροισις ἔσονται πρὸς αὐ-
 τῶν, εἴτε ἢ λύσις ἐπὶ αὐτῷ οὐ πρὸς τὸ μέρος ἀλλὰ πρὸς
 τὸ δόξαν ἀπασαν τῆς ἀντιθέσεως, εἴ κ' ἢ νόμον ἔγραφε,
 καὶ τὴν μάλλον ἐχέτω αὐτὸ γινέσθαι τὸ πρὸς βούλευμα
 ἴνα δοκῆ πρὸς τὸν νόμον ἀπαντῆσαι, ὁποῦ κλείειν ἀνδροτίωνα
 μνήμης τῆ νόμου δευτέρας, ὡς ἐπὶ τὸς γὰρ δόξει, τοῖς ἀκέραι-
 ον εἴπερ εἰς ἐτέρον χρεῖται πρὸς ἀλαβῶν τὸν νόμον, ἐπὶ μνη-
 σθῆναι τῆ αὐτῆ νόμου, τὸ ἢ κ' νόμον, πρὸς ἐθέσθαι ὁ ῥήτωρ,
 ὡς ἀπὸ τῆ ἀνδροτίωνος λεγόμενον ἴνα ὑποθήσῃ τῆς λύ-
 σεως, φιλεῖ γὰρ τὸ πρὸς αὐτὸν ἢ μὲν τοῖς λέξις πρὸς ὅλλω πεί-
 ρει τὸ δόξαν οὐτως, εἴ κ' νόμον ἔγραφε, ταύτη μάλλον
 ἐχέτω γινέσθαι πρὸς βούλευμα.

φίσει τοίνυν.) σεσφριδαί ἢ παροῦσα ἀπὸ τῆς εἰσε-
 μή τοι ἀκούουσαν δοκεῖ πρὸς τὸ ἐτέρον. ἐγκαλουῦτος B
 γὰρ τὸ δημοθέσις τί δὴ ποτε ἀπρὸς βούλευτον εἰσίνηχας
 πρὸς φήσισμα, ἀκούουσαν, ὁποῦ κλείειν ἀνδροτίων ἔδος ἐστὶ
 τοῦτον εἰς τὸ ἀπίθανον ἢ ἔπεισαν τὸ λόγον διορισμῶτε-
 ρον αὐτὸν εἰσαγαγεῖν λέγοντα, τὸν ἀπάσας τὸ τῆτον εἰλη-
 φέαι τοῖς βουλάς, εἴτε πρὸς πέντα τὸ, καὶ οὐδεμίαν γε-
 γνησθαι πρὸς βούλευμα πῶποτε ἴνα ἀ ἀνερατῆς, ὅς ὢν
 οἶδε, πρὸ λέγοντα μὲν χρεῖται, τίς γὰρ ἀνδροτίωνος ἀάχοιτο
 λέγει, ὅς, μηδεμίαν γεγνησθαι πρὸς βούλευμα ἐν τῷ πα-
 ρελιλυθῶν παντὶ χρόνῳ, γὰρ ἢ ἢ εἰς, καὶ ἰδίου νόμου,
 ἀπρὸς βούλευτον μηδὲν εἰσαγαγεῖν φήσισμα πάσας τὰς βα-
 λὰς ὅσα, πῶποτε πρὸς εἰληφασιν, ἀλλὰ πρὸς βούλευμα ἴος
 εἰληφέναι αὐτὸς εἰδῶς, πολλάκις ἔ πρὸς βούλευμα τὰ γε-
 γνησθαι. ἀλλ' εἴ μὲν τὴν δεικναι τὴν ἀπὸ τῆτον λέγουσαν
 μὲν τῆς ἀληθείας, τὸ καὶ πρὸς εἰληφέναι βουλήν ἢ δὴ τὸν,
 τὸν ἔσονται δὲ γλυτον ἀ αὐτὸς ἑαυτῷ κατεσκεύασε τὴν
 ἀπὸ τῆτον. πῶς γὰρ αὐ ἐλυσε, ἢ εἴ καὶ ἐλυσε, οὐκ ἰσχυρῶς
 ἀ ἐλυσε, ἐπεὶ ἢ τὸ ἢ δὴ συμβαῖ ὅτι πρὸς βουλάς, ὅς ὢν
 τὸ ἐπὶ ἀπασας τὸ χρεῖται ἢ γὰρ τὸν διορισμῶν, καὶ ἐφ' ἀ-
 πασας βουλάς λέγων μηδεμίαν γεγνησθαι πρὸς βούλευ-
 μα πῶποτε. ἴν ἐν τῆ ἀνερατῆς μὲν τυρίας, ἐλεῖχθῆ τὸ ἀ-
 πίθανον, ὅθεν ἔ τε ἀρρῆκται ἐν τῆ λύσει διορισμῶν, καὶ εἰ-
 πὴν ἐχέτω ἢ οἶμαι μὴ οὐχὶ λέγειν αὐτὸ ἀλήθειαν.

οὐ μὲν.) ἐπειδὴ τὸ γεγνησθαι ὅτι πρὸς βουλάς
 καὶ ἢ δὴ συμβαῖ, ὅς ὢν, ἐπὶ τῆς τῆς πρὸς βουλάς
 φύσεως καὶ ἀνερατῆς, καὶ συγκρίνει τὸ ὅτι πρὸς βουλάς
 ἐνταῦθα τῶ νόμῳ. καὶ δέκται τὸ γράμμα τῆς ἐδῶν ἰ-
 σχυρῶτερον, ὅτι εἴ καὶ γέρονται, οὐκ ὀρθῶς πρὸς βουλάς
 φαίνεται.

ὡς τοίνυν τὸ νόμου.) εἰς βολὴν εἰς τὸν δεῦτερον τόμον ἢ
 ὡς τῆς γενῶν. ὁ νόμος φησὶν οὐκ εἶα τὴν βουλήν αἰτήσασθαι
 τὸ δωρεάν.) ταύτη ἀκόλουθος ἐκείνη ὡς ἐραμὸν ἢ λύ-
 σης, ἢ ἀπὸ τῆς ἀπὸ ὁ ῥήτωρ, ὡς ἐπεσημηνάμεθα, ὅτι νό-
 μος ἐστὶν κελεύων, εἰ ἀξίως ἢ βουλή δοκῆ βελεῦσαι, καὶ
 τὰ ἐξῆς, πεποιήκε ἢ τὸ ἀνδροτίωνα ἐρικαϊότερον ἐνταῦθα
 καὶ τὸ δημοθέσις νόμος μαχόμενον ἴνα ἀπαγάγῃ τὸ δόξ-
 νοῖαν καὶ τὸ ἀντιδίκου, καὶ τῆς ἀνερατῆς, τῆς μνήμης
 τῆ ἰσχυρῶτερου νόμου. ἐστὶ τὸν τε γὰρ ἀνερατῆς ἢ ἀντιθέσις.
 ταύτης ἢ, τὸ μὲν πρὸς τὸν μέρος ἐστὶ καὶ ἀνδροτίωνος, ὁμο-
 λογεῖ γὰρ μὴ ἐξείναι τῆ βουλή τὴν δωρεάν αἰτήσασθαι μὴ
 ποῖσαι μὲν τὰς εἰρήσεις. καὶ τοῖς γὰ ἀπίθανον εἶ δόκει,
 τὸ τινὰ αὐτὸν καὶ αὐτὸ τὰ λυποῦντα λέγειν. ἀλλ'
 ἐπειδὴ περ ἢ βουλή δὴ τὸ οἰκείον ἰσχυρῶν ἀμολογούμενον κατὰ τῆς
 τῆ μὲν τυρίας τῆ ἀντιδίκου χρεῖται.

A vt videatur ipse Androtion pugnare secum, qui hic
 dicat rogasse praetidem: alibi rursus, senatum petiisse
 se neget. Ipsum enim suis coargui verbis de petiti-
 one, cum rogatio quodam modo etiam petitio sit. Po-
 stea refutatio subiuncta est, non ad aliquam partem,
 sed ad uniuersam sententiam obiectionis pertinens.
 Si consentaneum legi decretum scripisses, hac ratio-
 ne potius senatusconsulti, fieri debuisset: vt videatur
 legem excutiendo, excludere Androtionem secun-
 da legis mentione. Superuacaneum enim videbitur
 auditoribus cum in aliam usum legem adhibuerit,
 adhuc eiusdem legis meminisse. Legitimum autē ad-
 iecit orator, tanquam ab Androtione diceretur, vt
 copiam haberet refutandi. Solet autem id facere. Ac-
 cidit quidem haec ad totam pertinet sententiā, hoc
 modo: Si ex lege scripisti, ea ratione magis fieri se-
 natusconsultum debuit.

Dicit autem.) Callidè tractata est haec obiectio,
 sed tamen esse consentanea priori videtur. nam ad-
 cusante Demosthene, cur tandem citra senatus au-
 toritatem decretum sanxisti? aptè respondet Andro-
 tion, morem esse talem. Orationem autem ad absur-
 dum reducendo, eum distinctius dicentem facit quē
 vis senatum hoc modo accepisse: deinde adiciendo,
 & nulli vnquam senatui senatusconsultum esse fa-
 ctum: vt auditor ex iis quae nouit, dicentem oppu-
 gnet.

Quis enim ferret Androtionem dicentem nulli
 temporibus superioribus senatusconsultum esse fa-
 ctum? Neque enim consentaneum erat, cum lex ex-
 tarer, ne quod decretum citra senatus auctoritatem
 fieret, que inuis senatum, qui vnquam antè munus ac-
 cepisset, citra senatus auctoritatem accepisse: cum i-
 pse sciret, saepe etiam senatusconsulta esse scripta,
 sed si obiectionem vera dicentem posuisset, iam quen-
 dam etiam senatum hoc modo accepisse: ipse obie-
 ctionem irrefutabilem sibi fecisset. Quo pacto enim
 refutasset? aut tamen si refutasset, parum firmè tamen
 id factum esset. Quia verò sciebat, id in aliquo senatu
 iam accidisse, propterea distinctionem ad uniuersū
 tempus retulit, & ad quemuis senatum: dicendo, nul-
 li vnquam senatusconsultum esse factum, vt audito-
 rum testimonio absurditas refutetur. Vnde etiam
 in refutatione distinguere ac dicere ausus est. ego
 verò eum arbitror haud vera praedicare.

Veruntamen.) Quoniam hoc in aliquo senatu ac-
 cidisse sciebat, hoc posuit, ab ipsa negotiorum natū-
 ra coactus: & comparat hic consuetudinem quorū-
 dam cum lege, & ostendit, scriptū consuetudine esse
 firmitus. Tametsi enim factum sit, apparere tamen
 non rectè esse factum. Iam de lege.) Aditus ad secun-
 dam legem de nauibus.

Lex, inquit, non sinit senatum postulare praemium.)
 Huic consentanea est illa, vt diximus, quam
 supra obiecit, orator, quemadmodum annotauimus
 esse legem quae iubeat, si senatus ita suo munere fun-
 ctus esse videatur, & caetera. Fecit autem Andro-
 tionem hic contentiosius contra legem Demosthe-
 nicam pugnantem, vt abducat animum tum aduer-
 sarij, tum auditorum à mentione firmissimae le-
 gis. Est autem quadripartita obiectio, cuius prima
 pars est contra Androtionem. Fatetur enim non
 licere senatui postulare praemium, triremibus non
 factis. Quanquam autem absurdum videtur, ali-
 quem ipsum ea dicere quae sibi incommodent: ta-
 men quia voluit suum firmamentum confessum
 reddere, ob eam rem aduersarij testimonio est usus.

ἔπειτα γίνεται συστάσεως ἕνεκα τῆς ἡμετέρας λόγων. ἐν-
 ταῦτα ἢ ἢ πλείων μάχη, πρὸς τὰ ἀντιδικητικὰ νόμους
 ὡς ἀνδροτίωνος εἰς ἀνείρεσιν τῆς κερνηγυμνῶν. συ-
 ναγωγίζεται οὐδὲ τῶν δικημόνων λόγῳ. ὅταν γὰρ ἐκβάλη
 τὰ πρὸς ἀνείρεσιν τῆς κερνηγυμνῶν ὡς ἀνδροτίων-
 ος κομισζόμενα ἀδελφῶς ἔσται ὑπὸ τῆς οἰκείων κερνη-
 γυμνῶν ἀπεινότητος. τὸ δὲ δουρὶα δὲ γε, ἔστι τὸ ἐκ δεινοίας
 νόμου καὶ τὸ παρεμύθιον, ὃ χρωμένον ποιεῖ αὐτὸ νόμου
 τὸ ἀνδροτίωνα δὲ τὴν αὐτῶν κερνηγυμνῶν πειραχθῆ-
 ῖν τὸ τὰ μὲν κείμηναι ἔαν, ἐκ τῆς μὴ κειμένων πειραχθῆ-
 συλλογίζεσθαι. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ἔδωκα αὐτοῦσι, εἰ τοῖς
 κερνηγυμνῶν ἔλεγε, ταῦτ' ἐπήρετο, φησὶν, ὅτι πρὸς τῆς. ἔ-
 ἔστι, ἐν ταῦτα δὲ φησὶν, εἰ μὲν ἔδωκα αὐτοῦσι, παρὰ τὸν
 νόμον εἰρηκα. πῶς γὰρ ἐν δέχεται τὸν ὁμολογησάντα ὅτι
 κερνηγυμνῶν ἀνπεινότητος, ὅτι ἐπήρετο ὁ ὅτι πρὸς τῆς καὶ δι-
 κηγοῖται ὁ δῆμος, πάλιν ἐν ταῦτα λέγειν ὅτι οὐκ ἤτισε,
 καὶ ὡς καὶ τὸν νόμον εἰρηκα; δεινότητος οὐδὲ τὰ τὸ δειν-
 οῦ καὶ μετόδου τῆς κερνηγυμνῶν ἀνπεινότητος. δὲ τὸ τὸ μνη-
 μῶν τῆς ἰσχυροτάτου νόμου παρήκεν. πεποιήκεν ἢ ἀνδρο-
 τίωνα εἰρηκα πρὸς τὸ δὲ δημοσίου νόμου μαχόμε-
 νῶν ἢ ἀπαράγη τὴν δεινοίαν, καὶ τῆς ἀνπεινότητος καὶ τῆς
 ἀπεινότητος τῆς μνήμης τῆς ἰσχυροτάτου τῆς νόμου. ὁμο-
 λογησάντα ἢ ἐν ταῦτα ποιεῖ τὸν ἀνδροτίωνα, ὅτι ἐκ ἔξῃ
 αὐτῶν ἢ τὸ δεινότητος ἔλη αὐτὸν. καὶ ἔστι τὸ κερνηγυμνῶν
 καὶ τῆς ἀνδροτίωνος τῆς ἀνπεινότητος ὁμολογῆσαι μὴ ἔξῃ
 τῆ βουλή τὴν δωρεάν αὐτῶν, εἰ μὴ ποιήσασθαι τὰς ἔπι-
 ρεις. καὶ τοῖς γε ἀπὸ τῶν ἐξ ὁμοίᾳ, τὸ πρὸς αὐτὸν καὶ αὐ-
 τὸ τὰ λυποῦντα λέγειν. ἀλλ' ἐπειδὴ παρ' ἐβουλήθη τὸ
 οἰκείον ἰσχυρῶν, ὁμολογησάντα κερνηγυμνῶν, δὲ τὸ τῆ
 μνημῶν τῆς ἀνπεινότητος καὶ τῆς ἀνπεινότητος γὰρ ἔδωκα
 ταῦτα τὸν ἀνδροτίων τῆς λόγων τέχνης, ὅτι εἰρηκα (τὸ τὸ
 αὐτὸν κερνηγυμνῶν εἰρηκα) δὲ τὸ τὸν ἀνπεινότητος ἠγῆ-
 σατο ὡς εἰρηκα αὐτῶν καὶ λόγοις ὁμολογησάντα ἢ
 φησὶν αὐτὸς εἰρηκα, ἔξ αὐτῶν τῆς ὁμολογησάντων πε-
 ριγυμνῶν φιλόνεικῶν δὲ τὴν τέχνην.
 εἰ ἢ μὴ πεποιήκεν μνήμην. ἀνδροτίωνος ὁμολογησάν-
 τος, μὴ ἔξῃ τῆ βουλή τὴν δωρεάν αὐτῶν, εἰ μὴ ποιή-
 σατο τὰς ἔπιρεις. τί αὐτὸς πρὸς τὸ δὲ δημοσίου, εἰ
 μὴ ὅτι ἠτισε; διόπερ τὸ μὲν ὁμολογησάντα ὡς ἀνδρο-
 τίωνος, ὡς ἀναμφισβήτητον παρήκε τὸ ὅτι ἠτισε, πειραχ-
 ται ἔξ αὐτῶν πάλιν τῆς ἀνδροτίωνος βηματικῶν δὲ δικη-
 νῶν. καὶ μὲν οὐδὲ κερνηγυμνῶν κερνηγυμνῶν, ὁ νόμος οὐκ ἔξ
 βουλήν αὐτῶν τὴν δωρεάν. ἢ δὲ ἔστι βῆσι, ἐγὼ δὲ εἰ
 μὲν ἔδωκα αὐτοῖσι, παρὰ τὸν νόμον εἰρηκα. ταῦτα τὸν
 νόμον πρὸς τῶν κερνηγυμνῶν ἐπεχέρισσε λῦσαι. λῦσι δὲ
 κερνηγυμνῶν δὲ τῆς ποιότητος, ὅτι οἱ κερνηγυμνῶν τῆ βουλή
 ἦσαν καὶ ὁ δὲ πρὸς τῶν κερνηγυμνῶν τῆς τότε βουλοσάντων
 λῦσι. εἴτα συλλογιστικῶς εἰ ἢ κερνηγυμνῶν καὶ δεινοίαν ἔ-
 δίδουσαν. δὴ καὶ εἰσι κερνηγυμνῶν τῶν τὴν δωρεάν.
 τὸ δὲ λῦσι ὁ κερνηγυμνῶν ἐν τῆ κερνηγυμνῶν ἀντιδῆσει.
 ταῦτ' ἐπήρετο λέγων ὁ δὲ πρὸς τῆς. διειρηγοῦσάντα ὁ δῆ-
 μος, πρὸς δὲ τὸ καὶ τοῖς γε μὴ αἰτιώτας, ἔξῃ εἰπεῖν
 ὅτι συλλογιστικῶς δὲ πορνίει τὴν κερνηγυμνῶν δὲ τῆς.
 εἰ γὰρ τὸ αὐτῶν δὲ λαβεῖν γίεται, καὶ ἢ κερνηγυμνῶν δὲ
 τούτου χάριν κερνηγυμνῶν ὁμοίον ἀρὰ τῶν αὐτῶν, τὸ κερ-
 νῆσαι. εἰ τῶν τῶν αὐτῶν νόμος κωλύει ὁμοίον ἀρὰ ὅτι
 καὶ τὸ κερνηγυμνῶν κερνηγυμνῶν. πρὸς τῶν τούτοις, εἰπε-
 δη καὶ αὐτὰ τὰ συμβεβηκότα ἐδῆτο ἐτέρας πίστεως,

A Atque id fit confirmationis ergo nostrarum propo-
 sitionum. iam grauius oritur certamen aduersus ea
 qua ab Androtione ad firmamenta nostra praecipua
 euertenda, vicissim intenduntur. Adiuumento est i-
 gitur id Euctemonis orationi. Cum enim reiecerit
 ea qua ad euersionem principalium argumentorum
 ab Androtione afferuntur: non animaduertitur
 eum de suis propositionibus confirmandis tanto pe-
 re laborare. At dare tamen, Sumitur hoc e senten-
 tia legis ex praetermisso, quo utentem pro lege facit
 Androtionem, ob eam artem qua sit praeditus. So-
 phista enim est, ea qua posita sunt, praetermittere:
 & dare operam, ut ex iis qua posita non sunt, con-
 cludat.

Ego vero si dedissem postulanti. In iis qua praee-
 dunt, dicebat: haec rogabat praefectus, &c. Hic autē,
 si dedissem, inquit, postulanti, contra legem dixisse.
 Qui enim fieri potest, ut is qui in priore obiectione
 sit confessus, rogasse praefectum, & suffragia tulisse
 populū: rursus hic dicat, senatum non postulasse,
 neque se quicquam dixisse legi contrarium? Artifi-
 cij hoc igitur specimen est, & ratio tractandarū ob-
 iectionum. Quae haec de causa mentionem legis om-
 mittit, & Androtionem fecit legi Demosthenicę con-
 tentiosius aduersantem: ut abduceret animum: & ad
 uersarij & auditorum a recordatione firmissimae le-
 gis. Facit autem hic contententem Androtionem, nō
 licere postulare: ut ea re ostensa, eum conuincat. At-
 que ea est prima pars obiectionis contra Androtio-
 nem: confitetur non licere senatui postulare praemium,
 nisi triemes curauerit faciendas. Quamquam
 autem absurdum videtur, aliquem ea dicere que sibi
 inco-mmodent, tamen eam suam firmamentum co-
 fessum efficere vellet, propterea usus est aduersarij
 testimonio. Cum enim videret, hominem fretū arti-
 ificio dicendi, esse contentiosum (hoc enim antea
 in eo perstringendo dixerat) propterea non absurdū
 esse putauit, attribuere ei confessionem: ut videatur
 ille ipse homo eloquens, ex iis ipsis qua confitetur,
 fieri superior studere propter artem.

C Quod si non feci mentionem. Androtione confi-
 tente, non licere senatui praemium postulare, nisi tri-
 mes faciendas curauit: quid ad hoc aliud dicat De-
 mosthenes, nisi senatū petiisse? Quapropter id quod
 confitetur Androtionem, tanquam indubitatum prae-
 teriit. Sed petiisse senatū, rursus conatur ex ipsis An-
 drotionis verbis demonstrare. Fuit igitur prima pro-
 positio, lex non finit senatum petere praemium. tertia
 autem est: ego vero si dedi postulanti, legi fraudem
 non feci. Haec igitur propositionem primum dissol-
 uere instituit. Dissoluit autem primum a qualitate,
 praefides senatus eos fuisse: & qui sententias co-pro-
 baret, praefectum eorum, qui tum senatorio munere
 functi essent. Postea ratiocinatione utitur. Quod si
 rogarunt, & ferendi suffragij ius dederunt: constat
 eos de eo laborasse, ut praemium obtinerent. Hoc ve-
 rò id fuit quod in prima obiectione confirmauit.
 Haec, inquit, rogauit praefectus, de hoc suffragia tulit
 populus. Id quod ad illud attinet, Atqui eos qui nō
 postulent, licet dicere, eum ratiocinatione demon-
 strare quaestionem a fine. Nam si propterea postula-
 tur ut accipiatur, & rogatio ea gratia lata est: similis
 igitur est postulatio rogationi. Quod si lex postula-
 re vetuit, rogare etiam, quod simile est postulationi
 vetuit.

Ad haec igitur. Quoniam ea ipsa qua ac-
 ciderant, aliam confirmationem requirebant;
 testimonio auditorum fidem fecit his verbis,
 ἐκ τῆς μαρτυρίας τῆς ἀνεργῆς ὁπισώσατο εἰπὼν:

το ἢ μὴ πεποιήκα ταῦτα) οὐχ ὅτι εἰ μὴ ἠταίρηκεν, ἀλλ' εἰ
 μὴ γέγραφεν ἠταίρηκός. ὡς τῆς ἐταίρησεως **πρωτόμα-**
τος ἐξελήλεγχε λέγειν, ἀλλ' οὐκ ἀνδρότιωνος ἀ-
 ποδεικνύει, εἰ μὴ γέγραφεν. ἐροῦν γὰρ ὁ μὴ ἀνήσασθαι
 δύναιτο. εἰ γὰρ εἴωθε δημοσίου ἐροῦν τὰ ἀμφίβουλα. ἐ-
 πίπει γὰρ εἰ μὴ ἐροῦντας εἰ μὴ ἠταίρησεν ἀντέπεσεν αὐ-
 τῷ ἀνδρότιωνος, ὅτι οὐχ ἠταίρηκε, καὶ γέλωσ αὐτῷ, ἐρω-
 τῆσθε τὸν ἀντίδικον, εἴ γε ἠερότα, ὁ μὴ ἐμελλεν ὁμολογῆν.
 ἀλλὰ δεῖξόν φησιν, εἰ μὴ παρὰ τοῖς νόμοις γέγραφε. ὅτι
 γὰρ ἠταίρηκε, δὲ δείκται. τούτω τῷ ἡμίματι **ἄρα** πλήσιον
 ἐστὶ, καὶ τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ τῷ ὀλυθιακῶν εἰρημύρον, ἢ πα-
 ρελθάν τις ἐμοί, μάλλον ἢ ὑμῖν δεῖξάτω, ὡς ἐκ ἀληθεί-
 ταῦτα ἐγὼ λέγω. εἰπὼν γὰρ ὅτι καὶ λυθίεται αὐτίκα δὴ
 μάλα φίλιππος, ἐπήραχτο, ἢ παρελθόν τις ἐμοί, καὶ τὰ
 λοιπὰ. εἰ γὰρ εἴπε δεῖξάτω εἰ μὴ καὶ λυθίεται φίλιπ-
 πος, ἢ τὸ γὰρ μὴ δῶκε καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκούσασθαι δὴ λῶν ὄν-
 τῶν τῷ ἐκείνου μὴ ἀλλὰ δεῖξάτω φησιν, εἰ μὴ πολλὰς
 δεῖξάτωσιν. οὐ γὰρ τὸ συμπέρασμα ἠερότησιν ὁ κατὰ **B**
 σκεῖται βραχίως ἐκ τῶν οἰκείων προτάσεων ἀλλὰ καὶ
 τῷ ἄπο δεῖξι μὴ ἐλέγχων, καὶ τῷ φίλιππῳ πεπρωμέν-
 νων ἀφανέσθαι καὶ ὁμολογῶν μὴ τοῖς ἀκούουσιν ἐτύχαιεν.
 ἀσφαλῶς οὐκ ἐστὶ τὸ μὴ τὴ κλοπῆς καὶ τῆς ἀσεβείας
 δεῖξάτωσιν εἰρηκεν ἀρίστως ἢ, τὰ λοιπὰ.
 ἄξιον τοίνυν, ὡς αὐτὸς φησὶ) ἀλλὰ ἀκόλουθον ἐπήραξε
 λῦσιν ἐκ δημοσίου τῶ νομοθέτου, καὶ αὐτῷ ἄπο τῆς ἐ-
 ρουσῶν τῷ ἄπο δεῖξέων. συστήσασθαι γὰρ βούλεται **δ** τὴ **δ**
 νομίας τῶ σόλωνος, ὅτι οὐδὲ ἐκείνος κολάζει οὐδὲ ἐλέγχει.
 δηλονότι πανταχόθεν πείσασθαι τοῖς ἀκούουσιν **πρωτο** μὴ
 μῦθος, σιγῶν ὅτι τὰ τῶν ἀνδρότιων, οὐχ ἢ καλεῖν εἰς δι-
 κασίαν οὐδὲ τὸν κατήραρον ἀναγκάζειν πρὸς αὐτὸν
 δημοσίως εἶδαι καὶ τῶ βίου, ἀλλὰ ἀναγκάζειν αὐτὸν σιω-
 πῶν. τὸ γὰρ βεβουλήσθαι τὸν νομοθέτην **δ** τῶν πολι-
 τῶν. ταῦτα δὲ τεκμήρια ἐστὶν ὁμοιωσῶν, τῶ ὑπερμίαν
 ἄπο δεῖξέων ἔχειν τῆς ἐταίρησεως. λοιπὸν, δι' ὧν ἐξετάζει **C**
 νομοθέτου τῶ δημοσίου ὁ ῥήτωρ, μεθοδεύει ἀπὸ ποιῶ-
 σαι τὸν ἀνδρότιωνα δεικνύει, ὅτι οὐδὲν μέγα ὤρεσεν εἰς τι-
 μωρίαν αὐτοῖς ὁ σόλων. οὐδὲ καὶ τοῦτου ἐπαυδάσεν
 ἀλλὰ τὸ σῶζον τῶ δημοκρατίαν ἐνύρεσεν. εἴτα κατὰ
 σκεῖται τὸ ὅτι χεῖρμα οὐ πρὸς ἐκ δημοκρατίας, ἰσονομία,
 καὶ ἰσοτιμία. ὡς καὶ τὸν πέντα καὶ δυσσχὴ καὶ ὀυτελῆ
 παρρησιάζεσθαι καὶ τῶ πλουσίων, καὶ τῶ τὰ προῖτα ἐ-
 χόντων. ἐν ἢ ὀλιγαρχία, τοῖς διοικοῦσι τὰ κοινὰ καὶ ἀρχου-
 σιν, οὐδεὶς τῶ ἄλλων ἀντιβλέπειν ὡς δεσπότης δυνά-
 σεσθαι. οὐκοῦν οἱ βελαιότες ἀρχῶν, τὸ οὐκ ἐδίξασθαι φοβέ-
 μῶν (τὸ γὰρ ἡκρῶν ἐκ δημοκρατίας **δ** τῶ ἰσοτιμῶν)
 αὐτοῦ δάσειαν καὶ τὸ εἶδος, ὄρεσεν πολλοί, ἢ πάντας ἀ-
 περοῦσασθαι πόρνοις. οὐτὸς δημοκρατικῶν αὐτοῖς, ἵνα
 τὸ ἀνόμοιον κακίωσιν ἢ μεταστήσασθαι παντάπασιν τὴ πολι-
 τῶν εἰδότες, ὡς ὀλιγαρχίας ἡγεμονίας, ἐξουσίῃ μὴ βλα-
 σφημεῖσθαι τῶ ἄδειαν. ἀλλὰ ταῦτα ἀπείπασθαι ὑπερ-
 μῶν.) **τ**αράττει τὸ ἀνερατῶ τῶ κατασκέδαζεν τῶ ὑ-
 πνοίαν τῆς κατὰ λύσεως τῶ δήμου, καὶ συγχρῶν τῶ
 τῶ φόβῳ τοῖς ἀκούουσιν ἵνα ὡς τῆς δημοκρατίας
 κινδυνώσασθαι, ἐξωσθῆ τὴ πολιτείας ὁ ἀνδρότιων. ὁ σόλων
 φησιν, οὐκ ἐξήλεγε τοῖς τοιοῦτοις. οὐκοῦν οὐδὲ ὑμῶν δει-
 χτεῖν ἐλέγχον. σοφίζεται ἢ ἐν τούτῳ. ὁ γὰρ νομοθέτης ἐ-
 βάλει τοῖς ἐξελήχθαι ἠταίρησεν. καὶ δελεάζεται
 δηλονότι καὶ τῶ ἐλακώτων. ὄρεσεν ἢ εἰς τὸ, κακίωσιν ἢ
 τῶ καταλύσασθαι ἀπείπασθαι, ὅτι καὶ τῶ ἐννοήματι ἀκόλουθον ἀπείπασθαι, ἢ προτάσει ὡς προπρωτάτοις

An hac non fecerit.) Non, an pudicitiam suam
 non prostituerit: sed cum pudicitiam prostituerit,
 an non decretum fecerit: quali crimen impudicitiae
 sit probatum, & hoc restet, ut ab Androtione demō-
 straretur, se non fecisse decretum. Interrogat enim id
 quod aduersarius negare nō potest. Neque enim ro-
 gare sole: Demosthenes ambigua. Nam si rogasset;
 An non pudicitiam prostituerit? responderet An-
 drotion, se non prostituerit: ac ridiculum fuisset in-
 terrogare aduersarium, quod is confessorus nō erat.
 Sed ostende, inquit, te non scripsisse contraria legi-
 bus. Nam impudicum esse: ostensum est. Huic figu-
 rae affinis est illa, quam in Olynthiaca secunda expli-
 cauimus. Aut progressus aliquis mihi, vel potius vo-
 bis ostendat, hæc à me non verè dici. Cum enim di-
 xisset, statim fore ut Philippus euerteretur: subiicit,
 aut progressus aliquis mihi, & cætera. Non enim di-
 xit, Ostendat, non fore ut euerteretur Philippus (id e-
 nim tum dictu, tum auditu fuisset ineptum, incerto
 rerum futurarum euentu.) Sed ostendat, inquit, eū
 aut non decepisse multos, &c. Neque enim conclu-
 sionem rogauit, quam violenter cōfirmabat suis pro-
 positionibus. Sed de argumentis demonstratis, & Phi-
 lippi factis, quæ perspicua & non ambigua erant au-
 ditoribus. Tutò igitur hic etiam de furto & impietate
 aperte dixit, cætera indefinitè posuit. Opera pre-
 cium autem est Atheniensis.) Aliam aptam refuta-
 tionem subiicit à sententia legislatoris, quæ & ipsa
 eflugium demonstrationum cōtinet. Probare enim
 per sententiam Solonis studet, ne ipsum quidem eā
 rem punire aut arguere. Ab omni parte nimirū per-
 suadere conatur auditoribus, silentium ut mandent
 Androtioni: vique in iudicium ne vocent neque ac-
 cusatorem cum eo de ante acta vita dimicare, sed
 reum tacere cogunt. Id enim sanxisset legislatorem
 propter Rempublicam. Quæ euidencia argumenta
 sunt, eum nullam habere impudicitiae demonstra-
 tionem. Deinde examinanda sententia legislatoris;
 orator id agit, ut in ordinem cogat Androtionem, o-
 stendendo, nullum graue supplicium in eos consti-
 tuisse Solonem, neque id magno studio habuisse: sed
 id constabilisse, quo democratia cōtineretur. Postea
 confirmat argumentationem ad hunc modum: In
 democratia est legum & honorum æqualitas. Pro-
 inde & pauper, & ignobilis, & vilis, libertate sua in-
 diuites utitur, & in eos qui primas tenent. At in pau-
 corum dominatu eos qui Rempublicam administrant
 & magistratus, tanquam dominos, nemo ceterorū
 audet intueri. Proinde qui flagitiosè vixerūt, oppro-
 brii metu (à quo in populari imperio propter parem
 dignitatem immunes esse haud queant) daturus esse
 operam credibile est, si multi sint, ut aut omnes red-
 darent impudicos, sic administranda Republica, vt
 dissimiles vituperarent, aut Reipublicæ formam pe-
 nitus immutarent: quod scirent, instituto paucorum
 dominatu, qui eis auderet maledicere fore neminē.
 Quæ propter vos interdixit.) Inicienda suspicio-
 ne abrogandi status popularis, auditores perturbat
 & terret: ut tanquam periclitante libertate, Andro-
 tion è republica eiiciatur. Solon, inquit, nō coarguit
 tales. Itaque ne vos quidem requirere decet proba-
 tionem. Captiosè autem hoc loco argumentatur.
 Legislator enim eos eiicit, qui conuicti sunt impu-
 dicitia: ac haud dubiè de condemnatis loquitur.
 Et illos aut daturus operam, vt abro-
 gent.) Vide vt hæc sententia: aut daturus o-
 peram, vt Rempublicam euerant: postulet dici:

η λυσις μετ' αληπινην η συμπαση, απο τ' συμφεροντος. εστι A
αυτη, ετερον γουσις μη η απιδεσις ετερον η λυσις. με-
ταληπινην η ουσια, εδεν η ττον εστι κη απιδεσις παν.

το γαρ εστι ενειδος.) κατ' αση δαζει δριμεως εως λθους
η μεμνην, να μη πασαν λυπηστη τ' βουλλω, το θεαχρ με-
ρος αυτης απιδεσις, τη τε ενισαση ε απιδεσις, αση την
μαχλην εργαζομενος. η τινω.) κη τετο το μέρος, εις την
περειημενυ αν πιδεσι. το γδ, συνηγορησουσι τη βελη
και βοηθησουσι φιλιππος κη απιηχης, ουδεν ετερον δυνα-
ται, η οπ ταυτα ερεσιον απιδεσι. ωσε κη εν τουττον βε-
βαιουδα το, κη επιλογικω τλω περειημενυ απιδε-
σι.) εχωρισε δι' αλληλων τα περσοπα. ην εχη δε-
λεθεις περς τας δεμεροεις ποιότητας, ου μαρεσερον λυ-
ση αυτο το δεξ τ' αζιας απιδεσι.) εμεσου ηδ συνηγο-
ρησο, η σμε. ει φιλιππος τη βελη κη απιηχης, εμπα-
ση εχει, οπ ουκ εχουσι μη εδεν ειπεν δικαον ιαση τ' η-
φισματος, αναβαινοντες ισως δε π τη βουλη συνηγορη-
ση περσοπι. ει η ειρηκει το ηφισματι παλλειν συ-
νηγορησο, αυτοις, ταις αυταις απιδεσι, η γωησατο λυσεσι, αις
κη περσορον εχρησατο. εστι η ουκ εβωλη συνηγορη. ε γδ
το κηνομενω συνηγορησο, αλλ' εαυτοις. απιηραφεις
δε εστι ονομα αζιας απιδεσι, απιηραφιος ιαση της βουλης
περς τ' δημον, εν ος απιδεσι. το δε δι' εαυτην εχρον, η-
νωσε το μισος. ωσε ανδραποδεις εχωντο τοις αλλοις, εαυ-
τοις το κρατος φυλασσοντες, δεσ η σωφροσυλιω κη θυ-
μου σωζομενυ εν περ, δε μη απιδεσι, απιδεσι δοκη. ε γδ
διδυς τλω πμωριαν επηγαθη, αλλα τλω κρισιν αφηκε
ημεδα περσορον.

επ τοινυ αρχιασ οημα τ' χολαργεα.) τοπον απιδεσι
οιμειον εν τοις επιλογις αρχιασ, δεξ το δεξ φορον τ' αζιας.
το γδ ως επεικη, δηλωσι μη εχει της απιδεσις τας δρις
κη τ' ισοληφειωσ λε παρ' απιδεσι κη κηπηται. βουλε-
ται μη τοι δεξ τ' ηδ εγκωμίων κη της απιδεσις τδ αν-
δρος, εεβαυδα τλω κη τα τ' βουλης κη τηροριαν. δεξ δε
την απιδεσι επαιων, η συνηγοριαν απο εφαι τ' ανδρα. δε-
λεκτικωτερος η περς αυτον ο λογος επειδη κη πεπαμ-
δουδα κη φιλοσοφειν υπειληπιω, εχωρισε η τετοι απο
την αλλων, ην ος εντα επεικη ταις αληθειαις μονο* δε-
λεξη λαβαν. επειδη η κη πεπαμδουδα κη φιλοσο-
φειν υπειληπιω, συλλογικωτερον απιδεσι δελεγετα. τω
η οημα, το συνηγοριαν απιδεσι. ην η απιδεσι βολον το επει-
κησ αν, περσορον αυτοις.

οιμα τινω.) αρχι κη τουττον απο τ' διπλησ ποιότητος
η τε βουλης κη ηδ συνηγορουτων περσοπων, ωσε εν ε-
πιλογις απιδεσι περσορον κη. εζης η επιλογικετα παλιν
απο τ' ανδροπιωνος απιδεσι ποιότητος. εισηκται η εν απιδε-
σιως ειδει, αλλα φθονουμαι φησι δεξ την δνοιαν λε εχω
περς τλω πολιν, κη δεξ τας εισαρεφεις απιδεσι ημω
πεπημημα. ταυτλω τλω απιδεσι ενλαβεν μη απο της αν-
δροπιωνος ποιότητος, δεξ το υπαρχεν ανδροπιωνι δυσμε-
νειαν περς δεκτικωμονα ιαση ηδ εισφορον ου μλω σαφως
τλω απιδεσι ενκτεθειται. λυει η τλω απιδεσι τ' το μη με-
ταληπινωσ, ου περ τουττον δικασειν ωμομωμετα, αλλ'
ει κη τδ νομοις το ηφισμα επιδεσι, το μαχουδρον η πα-
λιν. εηθ' οπ πανδ φων εστι κη τηροριαν ποιουδρον ως απιδε-
σι τινες η πολιν κη τα εζης. το δι' αυτο τετο ε απο τ' εν-
απιου λεγετα. ειδος γδ τ' εναπιου κη το μαχουδρον. εητα
απο συνηγοριωσ, λεγων ει τοσουτου πμωριαν τ' πολιτειαν.
κη τας νομωσ, κη το ευορικειν. ει γδ απο ηφισματι κη τα εζης.

Tota autem refutatio translativa est ab utili. Inter
dam enim alterius generis est obiectio, alterius re-
futatio. Et si autem translativa est, nihilominus tamē
habet depulsionem.

Cui enim probro est.) Reprehensionē acerbis ver-
bis confirmat, ne totum senatum offendat, parvam
eius partem arguendo, tum instantia, tum απιδεσι
pugnā tractando.

Aut igitur.) Et hęc pars ad supradictam obiectio-
nem pertinet. Nam patrocinantur senatui, & opē
ferent Philippus & Antigenes: non aliud valet, nisi
eos eadē esse dicturos quę dixerit Androtion. Qua-
re ex his etiam confirmatur, epilogicam esse supra
dictam obiectioem. Distinxit autem à se inuicem
personas, ut posset, postquam de diuersis qualitatib.
differuisset, refutare commodius ipsam obiectioem,
quę ab aduocatorum dignitate emergebat.

Patrocinantur Philippus senatui, & Antigenes.)
Hoc emphasin habet, etiam si ascenderint, eos tamē
nihil habituros quod dicant de decreti æquitate: sed
fortasse daturus operam, ut pro defensione senatus
aliquid dicant. Quodd si dixisset, eos decretum esse
defensuros: in idem refutationibus certasset, quibus
prius etiam usus est. Neque verò hæc est aduocato-
rum reiectio, neque enim reo patrocinantur, sed si-
bi inetipsis.

απιδεσι. rescriptor.) Nomen dignitatis est, eius
qui pro senatu ad populum rescribit, quibus in re-
bus opus est.

Suo arbitratu moderabantur.) Odium mouet, quia
si dicat, utebantur cæteris tanquam mancipiis, trans-
lata in se antioritate. Vide autem ut verecundia cum
iracundia seruetur in his: Qui vobis delinquere vi-
debitur. Neque enim statim supplicium subiecit, sed
iudicium prius fieri passus est.

Archiā præterea Cholargensem arbitror.) Pec-
liarem in peroratione locum Archiæ tribuit, ob di-
uersitatem dignitatis. Nam hæc verba, Ut æquum,
significationem habent virtutis viri, & existimatio-
nis, in qua sit apud Athenienses. Vult tamen laudi-
bus & testimoniis huius viri senatus accusationem
confirmare, atque per easdem laudes à defensione
etiam vult dehortari virum. Artificiose autem cū
eo differit, quodd & eruditus esse, & philosophia stu-
diosus putabatur. Separauit autem hunc ab aliis, ut
eum tanquam hominem æquum veritate duntaxat
caperet, neque coaqueret. Sed quia eruditus esse, &
philosophari putabatur, acutius cum eo disputat. Ar-
bitror, cum verbo Patrocinatorum, est confundendū
* ut sit ambiguum, cum vir bonus sit, patrocinatorum
ipsis. Arbitror autem.) Hactenus à duplici qua-
litate tum senatus, tum aduocatorum, quemadmodū
in perorationibus, processum est. Deinceps autem
iterum concludit ab Androtionis qualitate. Sed ea
conclusio forma obiectis est exposita. At inuidiam
sultineo, inquit, propter eā beneuolentiā qua rep. pro
sequor, & propter æs alienū publico nomine redac-
tū. Hā obiectioem sumpsit à qualitate Androtionis
eō quodd & Euctemoni cum Androtione simul
propter tributorum exactionem intercedebat. Non
tamē perspicuē causā apposuit. Obiectioem autē tras-
latione soluit. Non de his, inquit, iurastis vos scien-
tiā dicturos, sed de eo, an decretū sit legibus cōsen-
taneū. Idq; argumētū iterū sumptū est à repugnāti-
bus. Deinde subiicit, Iniquissimū esse instituire accu-
sationē, quasi quidā rep. ledāt & quę sequuntur. Hoc
ipsum autē etiam à cōtrario dicitur Genus enim cō-
trarij sunt etiam repugnātia. Postea comparationē
subiicit: si nō pluris, inquit, estimatis rēmp. & leges,
& iurifurandi religionem. Si enim absolueritis, &c.

Aliter. Hic aperte incipit peroratio, sed *
 à sua persona. Est enim accusator confide-
 randa etiam Rei qualitas. Non igitur ausus est
 dicere Androtion: hoc lucri feci, & actionem contra
 me instituit Diodorus, quod contumeliis affectus
 est, & à me iniuriis agitatus: quem cum parricidij
 reum fecissem, nequaquam tamen ostendere potui,
 eum patri suo necem obtulisse. Omnino enim ve-
 cordiæ fuerit, si contra semetipsum Androtion his
 verbis vteretur. Præsertim cum ipse etiam Diodo-
 rus in exordio professus sit, se venisse ad accusandû,
 vt calumniatorem vlcisceretur. Quapropter hac ra-
 tione omissa, non iniuria eam posuit, quæ posita est
 in controuersia. Nam illa ratio tributorum, vt splen-
 dida erat Androtioni, sic suspecta auditoribus. Pro-
 inde causam iudicij à sua persona ortam, tacuit. Eâ
 verò quæ à persona Euctemonis incidebat, assumpsit.
 Præsertim cum sciret Androtionem cum primis fre-
 tum esse ac superbire exactionibus, vt iisdem exac-
 tionibus alter gloriaretur, alter easdem deprime-
 ret. Volo autem.) Ab hoc loco incipit egressio, quæ
 tametsi coniuncta videatur esse cû iis quæ modò in
 persona Androtionis exagitata sunt, iogo tamen in
 teruallo distat. Nam ea pars obiectionis, quæ à qua-
 litate personæ sumpta fuit, ad placandos iudices, &
 perstringendam accusationem ab Androtione allata
 est. Quæ aut sequuntur, princeps quodammodo
 caput sunt accusatoris, quod obiectioni non opponi
 tur, sed alioqui qualitatibus calumniam continet, tan-
 quam præcipuum quoddam caput allatum in me-
 dium. Ac Androtion quidē suis verbis accusationem
 perstrinxit: at hic per egressionē vicissim eius acta in
 repub. infecta iur. Aliter. Pollicetur se duo facinora
 dictum, quæ vnâ complexus est, verbis quidem in
 speciem simplicibus, sed reuera plura significantib.
 quam pro complexione. Est autē *πρωχ* complexio
 plurium illustrium rerum, aut his contrariarum in
 eadem actione coaceruatio. Nam vocabulum Inue-
 recundus, ad corpus pertinet, & ad illam in populo
 vsurpatam audaciã, quã ostendit in tributis exigen-
 dis vnâ etiã significat cõciones, quas de corõnis de-
 dicatis habuit. Audaciæ autem vocabulum, innuit il-
 lud quidē in populo factam contumeliam: sed per-
 stringit etiam euidentis eius sacrilegium. Nomen au-
 tem *κλέπτης*, duo furtorum genera complectitur: vn-
 num exactionum, alterum coronarum. Nomen Su-
 perbus, perstringit eum, vt paucorum potentiz stu-
 diosû. Paulo autē enim homines impudicos, vt pau-
 corum potentiz studiosos, perstrinxit: vt hic etiam
 per reipublicæ formam, eam suspicionem confir-
 maret. Ac primùm id quod maximos ei facit ani-
 mos.) Solet laudes eorum, quos insectari libet, in cri-
 men conuertere, ac illustrem actionem in calumniã
 & reprehensiones: vt non modò non gloriantur: sed
 etiam vt de obiectis criminibus purgare se cogan-
 tur. Id autem facit ab iis circumstantiis, quæ rei co-
 hærent, à modo, à causa. Facit autem hic mentio-
 nem Euctemonis, vt caueat, ne aperte oppugnetur
 obiectio. Cum enim Androtion sermonem iniice-
 ret, ob exactiones illa sibi vsuenerit: mentionem e-
 tiam facere potuit negocij Euctemonis. non tamen
 dixit, sed vltro omisit, ne confirmare videretur ex-
 citatam ab Androtione suspicionem. Non igitur
 aperte obiectionem posuit, neque dixit, Euctemo-
 nem ob simultatem propter exactiones ortam, mo-
 uisse litem hanc, sed in vniuersum pro ciuibus:
 vt & illic populum in eum concitaret. & hic lo-
 cum haberet ipse per se exactionis examinanda:
 πολιτῶν ἵνα συγκροθῶν αὐτῶ κακεί τὸν δῆμον φαίνονται ταῦτα δι' αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῆ τὴν εἰσπραξίν ὀξετάζων.

A άλλως ἐντεῦθεν φανερός οἱ ὀπίθετοι, διὰ τὸ πρῶτον
 ποῦ τὸ ἴδιον. δεῦρ' ἔτι σοφίζεσθαι καὶ τὴν κατηγορίαν τῆς
 φθόγγου ποιότητος. οὐκοῦν ἐτόλμησεν ἀνδροτίων εἰπεῖν
 ταῦτά μοι φερέγονε καὶ τὴν κατηγορίαν σιωπήσασα
 διόδωρος, ὅτι ὕβρις παρ' ἐμοῦ καὶ ἠδίκηται. φόνου μὲν
 ἐγκληθεὶς τὸ παρ' ὅς ἐξελείχθεις ἡ οὐδαμῶς ἀνηγκέναι
 τ' ἑαυτῆ πατέρα. δηλοῦν γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀνδροτίωνα καθ'
 ἑαυτῆ τούτοις κεχρησθαι τοῖς λόγοις. άλλως τε καὶ αὐτὸ
 διόδωρον εἰπόντος ἐν τῷ προοίμῳ ὅτι τὸ κατηγορεῖν
 ἵνα ἀμύνη τὸν σεσυκοφανηκότα. ὅτι τὸ ταυπν πα-
 ραλιπῶν, εἰκότως ἐθήκε τὴν ἀμφισβητήσιμον. τὸ γὰρ φε-
 ρῆν εἰσπραξίν, λαμβανῶν μὲν τὴν ἀνδροτίων, ὑποπτικὸν δὲ
 τοῖς ἀκούουσιν. ὅθεν τὴν μὲν αἰτίαν τ' ἀγῆτος ἐκ τ' οἰκείῃ
 πρῶτον σείσηκε τὴν ἡ δὲ τὸ δίκτημονος ἐπιπέ-
 σαν εἴληφεν. άλλως τε ἐπεὶ οἶδεν, ἀνδροτίωνα μέγιστον δε-
 κομῆτα φρονεῖν, ὅτι ταῖς εἰσπραξίαις ἴν' ὁ μὲν μεγαλυ-
 χυρῆρος ταῖς εἰσπραξίαις, ὁ δὲ κατὰ τὴν φαίνεται.
 βούλομαι γὰρ ἐντεῦθεν ἀρχεῖται ἢ παρέκβασις, δοκοῦσα
 μὲν κοινῶν τοῖς ἀπῆως ἐξήλασ μύθοις φεῖ τ' ποιότη-
 ἀνδροτίωνος πολὺ ἢ δῆπου κεχρησθαι. τὰ μὲν γὰρ τῆς
 ἀνπρῶσεως διὰ τὸ ποιότητος εἰς δυσώτησιν καὶ εἰς ὄξυ-
 λῶν τ' κατηγορίας πρῶτον ἀνδροτίωνος. τὰ δὲ
 ἐντεῦθεν τ' κατηγορεῖν ὅτι ὡς πρῶτον μὲν π κεφα-
 λαίον, ὅου πρῶτον ἀνπρῶσιν ἡ δὲ, άλλως γὰρ ἔχει ὄξυ-
 τ' ποιότητος, ὡς περ τὴν πρῶτον κεφαλαίον εἰσαχθέν
 καὶ ὁ μὲν ἀνδροτίων δι' ὧν ἔλεγε, διέβαλε τ' κατηγορίαν
 ὁ δὲ, ὅτι τῆς παρέκβάσεως, ἀνπρῶσιν ἡ δὲ πολιτείας.
 άλλως ἐπαγγέλλεται δύο πολιτεύματα εἶναι, ἀ συμ-
 φερέσθαι, τὰ μὲν δοκῶν ἀπλοῖς ὀνόμασι τῆ ἢ ἀλη-
 θεία πλείω σημαίνουσιν ἢ καὶ φελοχίω. φελοχίω δὲ ὅτι
 πλείονον ἐνδόξων, ἢ τῶ ἐναντίων ἐν πρῶτον μὲν ἀδρῶ-
 μός. τὸ μὲν γὰρ αἰαδῆ, σωματικόν ὅτι, καὶ τῆς ἐν τῷ δῆ-
 μου θεσούτητος, μὲν ἐπε δέκνυτο εἰσπραξίαις. σημα-
 τικόν γὰρ καὶ τῶ δῆμου θεσούτων ἀς καὶ τῶ ἀλακευθῶν ἐ-
 φαίων ἐδημηγορεῖ. τὸ γὰρ τῆς θεσούτητος, ἐμφανίζει μὲν τ'
 καὶ τ' δῆμου θεσούτων ὕβρις. πλήττει γὰρ καὶ εἰς τ' ἐμ-
 φανούς ἰεροσυλίαν. ὁ δὲ κλέπτης, δύο κλοπῶν φελοχίον ἐ-
 σιν ὄνομα, τῆς, τὸ δὲ τῶ εἰσπραξίαις καὶ φαίων. ὁ δὲ ὕ-
 περήφανος δηλοῖ τ' ὀλιγαρχικόν. μικρὸν γὰρ πρῶτον διέ-
 βαλλε τοῖς ἡταιρηκότας εἰς ὀλιγαρχίαν ἵνα κατ' αὐτὰ ὄξυ-
 τὲ ἔσπου τῆς πολιτείας τὴν ὑπόνοιαν ταύτην πρῶτον ἐμ-
 νος φαίνεται. καὶ πρῶτον μὲν, ἐφ' ὃ μέγιστον.) πέρυκα τὰ
 ἐγκόμα ὧν ἀνδρῶν ὄξυ-ἀλλῶν, εἰς κατηγορίαν φε-
 ξέπειν καὶ τὰς ἐνδόξους πρῶτον, ὄξυ-ἀλλῶν καὶ ἐκλή-
 ματα ποιεῖν ἵνα μὴ μόνον μὴ στυμνωῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς
 ὑπὸ ἐγκλημάτων ἀπολογεῖσθαι καταναγκάζονται. πρῶ-
 εἰ δὲ τὸ ἐν τῶ φελοχίον, διὰ τῶ φεῖ τὸ φελοχίον,
 διὰ τῶ ἐν αὐτῶ τὰ φελοχίον, διὰ τὲ ἔσπου, διὰ τῆς
 αἰτίας. μὲν πρῶτον δὲ ἐν ταῦτα δίκτημονος φυλαξάμενος
 καὶ τὴν ἀπῆσιν τὴν ἐκ τῆ πρῶτον μὲν μύθω. ὅτι γὰρ
 ἐκίνοι ἀνδροτίων τὸν λόγον, ὅτι ὄξυ τῆς εἰσπραξίαις ταῦ-
 τα αὐτῶ γέγονε ἐδύνατο μὲν ἐπισημασθῆναι καὶ τὲ καὶ
 τὸν δίκτημονα, οὐ μὲν εἶρηκεν, ἀλλ' ἐκὼν παρήκεν ἵνα μὴ
 ἐδοκῆ βαβαθῶν τὴν φελοχίον ἀνδροτίωνος κινου μὲν τὴν ὑπό-
 νοίαν. οὐκοῦν οὐ τέθεικεν εἰδικῶς τὴν ἀπῆσιν, ἢ δὲ εἰ-
 πῶν, ὅτι ἀνησιγῶν δίκτημων ὄξυ τὴν εἰσπραξίαν, τὴν
 κατηγορίαν ταύτην ἐνεστήσασα. ἀλλὰ κατὰ τὸ φεῖ τῶ
 κατὰ τὸ φεῖ τὴν εἰσπραξίαν ὄξυ τῶν.

καρδί έχει μνησθῆναι καὶ τὴν δικήμονος. τὸ μὲν γὰρ ἐν
μάχῃς ἔχει τὴν ὑποψίαν· τὸ δὲ καθαρῶν τῆς ὑποψίας,
ὅταν αὐτὸ καὶ αὐτὸ δέξεται, φέρει πλείω διαβολῶν
τοῖς φεύγουσιν. ὑπέχετο μὲν οὖν, τὴν δικήμονα δειξὴν ἔχον-
τα τὰς ὑμετέρας εἰσαγωγὰς, οὐ μὲν ἀπὸ δειξὴν.

δημηγορίας δὲ ὅτι τοῦτοις ποιούμενος. ἐνταῦθα ἡ ἀ-
ναίδεια καὶ τὸ θεράσος. εἶτα ἐπήγαγε τὸ μεταλεπτικὸν ὡς
πρὸς ἀπιπίπτον. οὐκ ἐχρῶν εἰσαγγῆσαι φησὶ ἐπεὶ καὶ
μάλα ἐχρῶν. ἀλλ' ὡς οἱ νόμοι πρὸς αἰτίαν. εἶτα ἐπέθεν
ἀπιπίπτον μεταλεπτικὸν, ἀλλὰ φιλανθρωπότερον τὴν χρεῖ-
αν καὶ τῆν καμῶν ἦσαν οἱ νόμοι. τὸ δὲ καμῶν, ὅς τις ἦν
πότε καμῶν, πόλεμος γὰρ ἦν, καὶ χρεῖα χρημάτων * ἢ δὲ
τὴν καμῶν, μίσση, καὶ ἐπακτέν ἐξῆς * ὅς ἦν τότε, ἔχον ἔξ-
οῖαν. τοῖς ἐνδεκα γραφῆς ἀκολουθεῖ. τὸ μὲν ἐπιχείρη-
μα, δοκεῖ πῶς ἐναπτόν εἶναι τὴν προκοπῆς. ἐνταῦθα
γὰρ τὴν πρὸς ἀπὸ τῆς δαυμάζης. ἐκεῖ ἡ τὴν φιλανθρωπῶν
ἐκβάλλει. τὴν συμπεριεῖς ἢ αἰετῶν ἀπὸ τῆς γνώμης λέ-
γεται ἀλέγ. καὶ γὰρ ἐνταῦθα μὲν ἀπὸ τῆς τῆς ἀδροπίωνος
πικρῶν καὶ τὴν πρὸς ἀπὸ τῆς. ἐκεῖ ἡ, συγκριτῶν νόμῳ ἡ-
μον, τὴν χρησιμότερον μᾶλλον τεταύμασεν. εἶτα βούλεται
δὲ τὴν πρὸς ἀπὸ τῆς δειξὴς. εἶτα τὴν εἰσάκοντα ἐν τούτῳ τῆ
ἐξοπῆ τῆ ἀδροπίωνα δειξὴν καὶ χρημάτων. τὸ δὲ ἡ γὰρ τῆς
τῆς πολιτῶν οἰκίας, ὡς ὅτι στρατοπέδου εἰρήκε τὴν βαρὺ τῆ
πρὸς ἀπὸ τῆς δειξὴς ἐμφαίνων. διὸ καὶ δεσμοπῆ-
ριον ἀποκαλεῖ τὰς οἰκίας. * τῆς ἄλλων ἢ ἐνεκα, ἡτοι τῆς
ἀδυνατῶν καὶ πνίχτων. ὅθεν ἐπάγεται τὸ γὰρ ὅτι δημοπι-
κόν. ἀλλ' ὡς τοῖς ἐνδεκα γραφῆς. καὶ τὴν ἐξοπῆ πρὸς ἀπὸ
καὶ τὸ φορτικὸν τῆς εἰσαγωγῆς, καὶ τὴν ὑβρετικὴν εἰς
τοῖς ἀρχόντας ἀκολουθοῦντας. ἐν ὧ καὶ τὸ τῆς ὀλιγαρχίας
ἐνδεκαδικταί. εἶτ' ἐπειδή περ οὐκ ἔχει τὴν εἰσαγωγῆν ἀ-
πᾶσιν, τὴν ἐξοπῆ διαβάλλει, καὶ τὴν πρὸς ἀπὸ τῆς τῆς χρη-
μάτων. λέγων, τοσούτων χρημάτων ἀπὸ τῆς βραχέων, τῆ-
τον τὸν ἐξοπῆ εἰσαγωγῆν τῶν, ἀπὸ τῆς μὲν παρρησίας καὶ
ὑβρεως.

εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγωγῆς. ὅτι ὀλιγαρχικὴν τινα
πολιτείαν αἰτὶ δημοκρατίας εἰσαγαγῆν. τότε τοίνυν ὡς
ὅσον ἀκούσται. ἵνα μή τις ἀπᾶσται ὡς ψυδόμενον, ὅτι
τὴν ἀκούσται ἀναφέρειν, φέρει τὴν μέμψιν.

τότε τῶν οὐδὲν ὅσον μέγιστος πνός παρῆται χα-
λεπότερον τῆς ἀδροπίωνας. καὶ ἐστὶ ὁ τῆς
πρὸς τοῦτος ἐκεῖνοι τοῖς φαινομένοις ὅτι τῆς ἀγορᾶς ἐφό-
νισον τοῖς ἡγετομοῖς οὐ πρὸς ἀπὸ τῆς ἀλλ' εἶων σῶ-
ζέσται λαοθάροντας. ὁ δὲ γὰρ ἀδροπίων καὶ τοῖς οἴκοι κα-
τακερυμμένους ἀνιχνύων ἐδῆσεν, καὶ τὸ ἀπὸ ὑβρε-
βάλετο τοῖς τυράννοις. τὸ δὲ τῆς, τοῖς τὸν διασπῆ τῆ-
πο, δεινοποιούσται τὰ χυμῶν, τῆς ἢ τὸ τῆς δάματος. ὡ
γῆτων, οὐκ ἀδικήσται δέλων ὅτι βάνω τῆς σῶν ἀδροπίω
νος βιαζόμενος τεταύμασεν φεύγει τὴν δύρα. σῶσον
αὐτὸς γρῶν τὴν ἐμόφυλον. τὰ δὲ ἢ ἀλλὰ ἀρχιμοσίν. νόει
πάντα ἀπᾶσιν οἱ φρασθῆναι φοβόμενοι, γυναικῶν
ὑποκρινόμενοι φωνῶν τε καὶ γῆμα, δεράποντες εἶναι δο-
κουῦτες καὶ τὰ τῆς δούλων μεταχειρίζομενοι, ὅτι ἀλ-
λα ἀπᾶσιν, εἰπὼν ἢ καὶ ταῦτ' ὑπὸ τῆς αὐτῆς γυναικῶς ὀ-
ρωτοποιῶν. δαυμάσος φαίνεται ὁ ῥήτωρ. δεινὸς γὰρ καὶ ἐν
ὑπὸ τῆς δῦρεν ἀφορμῆς. ἵνα γὰρ μή τις εἴπη, ἀλλ' οὐδὲν
ἐξ αὐτῶν ποιούσται καὶ τὸ δεινὸν ἐλατῶν ὡς ὅσον πᾶς
οἴκοθεν αὐτῆς πορίζει τὸν μῦθον, πικρῶν ἐλεγχῶν ἀπὸ
τῆς γυναικῶς ἐξέλεγον.

A Habet tamen occasionem faciendæ etiam Euctemō-
nis mentionis Nam ubi pugnatur, non abest suspi-
cio. Vbi verò suspicio omnis est remota, & res ip-
sa per se consideratur: ea res magis obest reis: Pollici-
tus igitur est, se ostensurum, Euctemonem habere
tributa reipublice: sed id non ostendit. Cum autem
his de rebus conciones haberet. Hic affertur impu-
dentia & audacia: deinde subiicit translationem, tan-
quam aduersus objectionem. Non exigenda fuerūt
tributa, dixerit aliquis? Omnino exigenda erant, sed
ita vt leges iubent. Sequitur altera translatiua obie-
ctio: sed humaniores erant, quàm pro necessitate &
temporibus, leges.

Propter tempus. Siue quodd eo tempore bellū ge-
rebatur, & pecunia requirebatur: siue quia Tempus
medium est vocabulum, & deinceps subiungenda u
est, qua tum potestate fuit præditus.

Cum decreto se vndecimuiros sequi iussisset. Ar-
gumentatio contraria quodammodo videtur ei quæ
est in Timocrateâ. hic enim clementiam prædicat, il-
lic humanitatem repudiat. Sic quicquid quouis aut
loco aut tempore dicit, id omne refert ad causæ præ-
sentis utilitatem. Nā & hic Androtionis culpam im-
probitatem & petulantiam: & illic legem legi com-
parando, magis celebrat utilitatem. Deinde per exē-
plum triginta tyrannorum ostendere vult, Androtio-
nem illorum moribus esse vsam.

Adduxit eos ad ædes ciuium. Loquitur tan-
quam de castris, ad rei significantiam per adiuncta
atrocitatem. Quamobrem etiam carcerem vocat
ædes.

Sed propter ca teros. Nimirum propter inopes
& pauperes. Vnde subiicit: hoc enim est populare.
Aliter.

Vndecimuiros sequi se iussit. Et modum conti-
net, & insolentiam exactionis, & contumeliam in
magistratus, qui eum secuti sunt: quo loco etiā pau-
corum dominat' ratio declaratur. Deinde cū ipsam
exactionem calamitari nequeat, in modum peritringit,
& pecuniæ quantitatem, dicens, cum tantilla pe-
cunia hoc modo redacta sit: hoc est, per vaxordiam
& contumeliam. Quæ in rem publicam introducun-
tur. Quia oligarchicum statum, vice popularis in-
troduxit.

Tum igitur vt accepimus. Vt si quis mendacij at-
gueret, reprehensionem effugeret, inauditum refe-
rendo. Tum autem nemo est. Ex parte quadam of-
fendere conatur, Androtionem sauiorem esse tri-
ginta tyrannis. & modus est huiusmodi: illi eos qui
in foro conspiciantur, occidebant: eos verò qui se
occultabant, nō curiosè persequerantur, sed sinebat
in latebris esse incolumes. At ille Androtion, eos et-
iam qui domi se occultauerant, inuestigatos in carce-
rem protraxit. Hac igitur ratione tyrannos supera-
uit. Aut testum. Hæc est expressio est, facta exag-
gerans. In hanc sententiam: ὁ vicine, non faciendæ
iniuriæ causa tuas ædes conscendo: sed Androtionis
violentia perterritus, in festationem fugio. Tu igitur
conserua gentilem.

Aut aliis in rebus indecorè se gesserit. Intellige
omnia quæ illi faciunt, qui metuunt ne deprehendā-
tur: quod genus est, & vocem & habitum simulare
muliebrem, pro famulo se gerere, & seruilia tracta-
re opera, omnia denique alia eius generis. Atq; hæc
si ab vxore sua facere conspiciatur. His verbis ad-
mirabilem se præbet. In summa enim inopia callidè
occasiones excogitat. Ne quis enim diceret: At nemo
cum vidit illa facientem, & malum minus erat: vide
vt domo sibi comparet testem, acerbissima vxoris
reprehensione excogitata.

ἴδει τῶν κλεπτῶντων στρατηγῶν καὶ ῥητόρων κατηγορεῖν. ἀλλὰ μὴ οὐ φάνεται τὸ ποιεῖν οὐχ ἵνα ὑμῶν ἄρα τῶν εἰσπραξῶν ἐποιήσῃ. εἴτ' ἐπειδή περ σοφιστικῶς καὶ τοῖς ῥήτορας καὶ τοῖς στρατηγοῖς ἐδίκησεν ὁ τόπος, ἐπήγαγον δὲ οὗτος τὴν ἀπόδειξιν εἰπόν. οἱ ὧδε τῶν κλεπτῶντων. τὸ δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις εἶπεν ἵνα μὴ εἴπη ὅτι κλεῖνοι δὲ γνώμονες ἦσαν. οἱ δὲ ἐμοὶ ἀναγκαστῶς ἐπιπέσειν ὡς κλεῖνοι. τὸ δὲ ἴσως μῦθον νῦν, ἀπὸ τῆς γὰρ κείτης. καὶ ἐστὶν ἢ φράσις ἀπὸ τῆς. καὶ γὰρ κλεῖνοι εἰδόντες ὑμῖν, ὁμῶς ἐστὶν. ὅτι πίνω ὄλας. ἄλλο ἐπιχείρημα σαλεύσον αὐτὸ τῶν κλεῖνων. ἐφ' οἷς λέγει, δι' ὑμᾶς πολέμους εἰδὲ κλεῖνοι τὴν πόλεως, τοῖς ἀρπάζοντας μάλιστον τὰ κοινὰ, ἢ κλεῖνοι τὰς ἀπὸ τῆς πόλεως. ἵνα μὴ ἀπιπέσει, ἀλλ' εἰ καὶ ἠδίκησαν, ἦσαν, ἐπὶ γὰρ κλεῖνται. εἴτα ἐπερὶ ἀπιπέσειν. ἀλλ' ἐκείνησαν ἄλλο, ἢ φείδισαν ἵνα μὴ συκοφαντεῖν φαίνεταί τὰς κλεῖνας, ἐπὶ γὰρ τῶν λύσιν. ὡς οἱ μὲν θεῖαν ἐφ' οἷς ἠδίκησαν. εἴτα ἐπειδή τις καὶ συκοφαντοῦ μῦθος. Ἐνίσκουσιν ἀδίκως, αὐτοῖς ἐαυτῶν ἐποίησε καταγινώσκοντας τὰς περὶ τῶν κλεῖνων. οὕτως ὡν θεῖαν καὶ λέγειν δεινός. ἔπειτα λυποῦντο δὲ ὀρθῶς, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν, ἠδίκησαν. ἐγὼ δὲ κατηγορεῖν οὐκ ἠδυνάμην ἐπιεικῶς ὡν καὶ δεινός, δὲ τὸ εἶπεν, οὕτως ὡν θεῖαν καὶ λέγειν δεινός. δι' ἀπλησίαν ζῶπων διχόθεν. ἢ ἀπὸ τῶν εἰσπραξῶν τῶν συμμάχων, ἢ πρὸς τὰ μὴ εἰσφέρειν ἀφαιρούμεν τὰ κοινὰ. οὕτως γὰρ ῥᾶον. αὐτὴ ἀφαιρέσις ἀπὸν λέγειται. τὰς γὰρ ἄλλας ἀφαιρούμεν, μὴ καὶ τὸ βουλόμην καταλείπομεν. ὅτι λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν. ἔπειτα δὲ κολώμεν ὅτι πολλοῖς ἀθροῦσι περὶ οὐκ ὀλίγα ἀδικούσιν. καὶ μάλιστον ἐπιεικῶς τοῖς ὀλίγοις ἄλλοι, πλείονα δὲ ἔλαττωσαν. ἔπειτα αὐτὸς δημοτικῶν ἀφαιρέσεων μὲν τὰ τῶν πτωχῶν καὶ παρῆδες ἢ τὰ τῶν πλεονῶν. τῶν αὐτῶν γὰρ μάλιστον ἐφείδεν. ὁμῶς μετρίως ἀθροῦσι δέον. ἵνα παντὶ πᾶσι συγκροτῶν φαίνῃ, ὑπέμνησε τὴν εἰς ἀπαντας γενησάντων ὑβριῶν. τὸ περὶ οὐκ ἔστι καὶ ἐν τῶν κλεῖνων, συγκροτῶν ἀπαντα τοῖς ἔθνεσι τῆς πόλεως τὴν μείδιαν, ἵπποδον, ἀρειοπαγίτας, δῆμον, τὸ καὶ τὸ κατ' ἀρχίνου, συγκροτῶν ἀρχίνου τῶν χείρων. πρὸς ὅν αὐτὸς μὲν ὁ δῆμος οὐκ εἶχεν οἰκείως, οἰκειώσατο βουλόμην, καὶ τῶν μὲν ἀπὸ τῆς πρὸς ἐκέρουσαν. αὐτῶν δὲ πρὸς τὸν λαόν. εἰ μάλιστα τὸ δεσμοπῆλον. ἢ παρενοχλεῖτε τῶν πόλιν; οἰκίσις ὑμῖν ἀποδέδοται πρὸς τὸν λαόν. τὸ δεσμοπῆλον καταλάβετε τὸ, ὅτι ὑμᾶς οἱ πατέρες ὠκοδόμησαν. καταφάτω αὐτὸ. ἐπειδὴ ἴσως πρὸς τὸ δεσμοπῆλον, σφόδρα αὐτὸ ἀποκρινάμεν. ὡς μάλιστα ὠκοδόμηται, τὸ γὰρ τὸν πατῶν μέρος. ἢ γὰρ ἵσως φυλάττειν αὐτόν. ἀλλὰ γέλωτος ὡφθη φυγῆ τῶν αὐτῶν τὸ δεσμοπῆλον. ἔξορυσάμεν δὲ Διονυσίαν. κακῶς τῆς πομπῆς καὶ τῆς πανηγύρεως χησάμεν εἰδοῖς γὰρ ὧδε ἀνέδραστον δὲ τῶν ἑορτῶν, εἴτα ἐμβάλλεσθε,

A accusandi fuissent peculatores, duces & oratores. Sed id eum non facere constat. Apparet igitur eum non pro vobis fecisse exactionem. Deinde quia coniecturalis in oratores & duces locus videbatur: statim subiecit demonstrationem his verbis: De quibus apud vos iudicium factum est. Hos eosdem. Ne dicat, illos fuisse bonos viros, suos autem impudentiores, nec illis similes. Particula ἴσως (fortasse) nunc pro γὰρ (enim) ponitur, Attico modo locutionis. Etenim illud vobis tanquam scientibus, tamen dicam.

In uniuersum igitur. Aliud argumentum, quod sententiam eius labefactat, qua dicit, Propter vos infestor. Si ei cura fuisset respublica. Raptores magis rerum communium, aut peculatores repoposcisset, quam eos qui re tenui, & frugales sunt. De quibus apud hos iudicium factum est. Ne obiiceretur, tamen si perperam fecerunt, tamen ignorati sunt: subiecit, factum esse de eis iudicium. Sequitur alia obiectio: adducti sanè in iudicium, sed iidem absoluti sunt. Ne igitur iudicium calumniari videretur, subiecit refutationem, quorum alij capite poenas dederunt. Deinde quia quidam propter calumnias per iniuriã interficiuntur: fecit eos suo iudicio condemnatos, iudicium fugisse. Cum ita sis audax & eloquens. Alia incommodi correctio. Tametsi illi perperam fecerunt: ego tamen homo commodus & timidus accusare non potui propterea subiecit, Cum ita sis audax & eloquens. Ob inexplebile ingenium, bifariã. Siue à socialibus tributis, siue quod, præterquam quòd nihil conferunt, Rempublicam depeculantur. Neque enim facilius est. Hæc euerfio causarum dicitur. Sublatis enim aliis, eam quam volumus, relinquimus. Quòd autem dicit, huiusmodi est: neque expeditus est multorum hominum parum delinquentium odia suscipere: inuadendi potius sunt pauci & pluribus constricti delictis: neque etiam quòd id populare esse putares, pauperum mala curiosè indagasti, diuitum autem neglexisti. Contrarium enim fieri magis decuit, Athenienses vnà cum inquilinis vinciens. Vt eum in uniuersè multitudinis odium adduceret, in memoriam reuocat, quibus contumeliis affecerit uniuersos. Idem & in Midiana fecit oratione, Midiam in omnium ordinum odium adducendo, equitum, Areopagitarum, populi. Idem & in oratione contra Æschinẽ fecit, qua Charetẽ ab Æschinẽ alienare, & sibi consiliare vult eum, à quo populus animo erat alieno. Eum igitur ab aduersario alienat, & sibi cõciliat. Num frustra ædificatus esset carcer. Quid obturbatis reipublica? habitatio vobis opportuna attributa est. Carcerem illum occupate, quem propter vos, patres extruxerunt.

Equidem affirmatim. Interrogantibus de carcere, omnino responderem frustra extructum esse, quòd quidem ad patrem tuum attinet. Neque enim eum custodire potuit: sed ridicula res visus est, elapso eo, carcer. Cum exultasset Bacchanalibus. Malè pompa & celebritate vsus. Cum enim moris sit eo tẽpore solui captiuos, propter festum, deinde rursus in vincula conici: fuga sua Bacchanalia cõtumelia affecit.

δὲ τὸν δρασμὸν ἐνύβρισε τοῖς Διονυσίοις.